

## Arrest

nr. 282 756 van 9 januari 2023  
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP  
J. Swartenbroucklaan 14  
1090 BRUSSEL**

tegen:

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XI<sup>de</sup> KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 31 augustus 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 2 september 2015 om internationale bescherming. Op 30 november 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 15 juni 2017 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Verzoeker komt, volgens zijn verklaringen, na een verblijf van ongeveer tien maanden in Duitsland op 16 augustus 2018 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument en dient de volgende dag een tweede verzoek om internationale bescherming in. Na dit verzoek op 12 oktober 2018 ontvankelijk te hebben verklaard, neemt de commissaris-generaal op 5 maart 2019 een beslissing tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 231 272 van 16 januari 2020 bevestigt de Raad deze beslissing.

1.3. Op 19 februari 2020 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 12 januari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van dit verzoek, daar verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor zijn persoonlijk onderhoud en binnen de wettelijk vereiste termijn geen geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen. Bij arrest nr. 256 095 van 10 juni 2021 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.4. Op 25 juni 2021 dient verzoeker, zonder België te hebben verlaten, een vierde verzoek om internationale bescherming in. Na dit verzoek op 15 juli 2021 ontvankelijk te hebben verklaard, neemt de commissaris-generaal op 12 augustus 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 16 augustus 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

*U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, van Arabische origine en een sjiitisch moslim te zijn. U bent afkomstig uit de Rahmaniya-wijk in Bagdad.*

*Op 2 september 2015 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat u in Irak een geheime relatie had gehad met F(...) Al M(...). Zij moest echter trouwen met haar neef. Jullie relatie werd ontdekt door de familie van F(...). U werd beschoten door haar broer M(...) en moest daardoor onderduiken in de Habibiya-wijk in Bagdad. U onderhield echter contact met F(...). Dit werd ontdekt door haar familie, waarna u Irak op 18 augustus 2015 ontvluchtte. F(...) werd na haar huwelijk, toen het duidelijk was geworden dat ze geen maagd meer was, gedood. Uw vader werd ook gedood en uw broer moest onderduiken.*

*U vreesde bij terugkeer naar Irak te worden gedood door de familie van F(...), die banden heeft met het Mehdi-leger, een sjiitische militie.*

*Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), afgifte op 11 maart 2015 in Kadhamiya; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgifte op 17 augustus 2010 in Bagdad; uw kieskaart (origineel); de woonkaart van uw vader (kopie), afgifte op 22 mei 2012 in Shawla Rahmaniya; uw rijbewijs (origineel); de overlijdensakte van uw vader (kopie), afgifte op 5 juni 2016, een proces verbaal van de politie in verband met het overlijden van uw vader, een medisch rapport van Imam Kadhimein Medical City, afgifte op 5 november 2015; de identiteitskaart van uw moeder (kopie), afgifte op 19 oktober 2002 of 2008 in Kadhamiya en een medisch rapport van een Belgische dokter, afgifte op 15 april 2016.*

*Op 1 december 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit gezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw relaas en vluchtmotieven. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofdte in het kader van uw eerste verzoek.*

*Deze beslissing van het CGVS werd bovendien op 15 juni 2017 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 188444.*

*Uw bewering ter zitting dat u uw ‘echte verhaal’ niet had kunnen vertellen voordien omwille van het feit dat de Arabische tolk een moslim was, werd door de RvV niet weerhouden. De raad stelde dat het, om redenen die duidelijk werden weergegeven in het arrest dat in kader van uw eerste verzoek werd geveld, geenszins opging om pas ter zitting te beweren dat u nooit uw echte asielrelaas had kunnen vertellen.*

*U vertrok vervolgens naar Duitsland waar u tien maanden lang verbleef. In het kader van de Dublin-procedure kwam u op 16 augustus 2018 opnieuw naar België.*

*Op 17 augustus 2018 verzocht u hier een tweede keer om internationale bescherming. In het kader van uw tweede verzoek liet u het volgende optekenen. U stelde in Duitsland een relatie te hebben gehad met*

een Koerdische man, K(...). U stelde voorts dat hetgeen u voorheen in het kader van uw eerste verzoek had verklaard ten aanzien van de Belgische asielinstanties niet de waarheid was. U zou in Irak een homoseksuele relatie hebben gehad met een klasgenoot, H(...) S(...), sinds uw veertiende à vijftiende jaar. U werd met hem betrapt door de echtgenote van uw oom aan vaderszijde, F(...) Al M(...). Zij werd erg boos. U slaagde erin haar te overtuigen om uw vader niet te vertellen over uw relatie door haar te beloven dat u zich naar haar eisen zou schikken. U was bereid haar met geld af te kopen maar zij eiste dat u op regelmatige basis seksuele betrekkingen met haar zou hebben. U kwam haar hierin gedurende zes maanden tegemoet. Op 16 januari 2014 lag u samen met uw tante in bed toen uw oom binnenkwam. U vluchtte maar uw oom schoot met een vuurwapen in uw rug. U werd naar Al Kadhimiya ziekenhuis gebracht waar uw broer u kwam halen. Hij vertelde u dat uw tante had gezegd dat u haar had verkracht. U vertelde de ware toedracht aan uw broer, met name dat uw tante u en H(...) samen had betrapt. Uw broer bracht u naar de Habibiya-wijk waar u kon verblijven bij uw neef H(...) aan moederszijde. Uw broer en oom hadden een ontmoeting met (uw voormalige partner) H(...) en hij bevestigde aan hen dat jullie een relatie hadden gehad. Ondertussen was er een conflict ontstaan tussen uw familie, uw oom en de stam van F(...). De stam van uw tante kon u niet terugvinden; om wraak op u te nemen zeiden ze dat het waar was dat u uw tante had verkracht én dat u ook homoseksueel was. Hierdoor konden ze bekomen dat eender wie u zou vermoorden. U werd gedurende drie maanden in de Habibiya-wijk door een verpleger verzorgd. U moest in Habibiya ondergedoken blijven, want de stam van uw oom was naar u op zoek omwille van de (vermeende) verkrachting. U haalde voorts ook nog een vrees aan door de autoriteiten te worden vervolgd omdat u een homoseksuele relatie had gehad.

In april 2014 besloot u Irak te verlaten. H(...) bracht u naar de grens met Iran. U verbleef er slechts drie weken omdat u geen werk vond en u als Arabier gediscrimineerd werd. U keerde terug naar Habibiya waar u in een bakkerij begon te werken. U verbleef nog anderhalf jaar in Habibiya. In 2015 werd u door iemand van de Al Rahmaniya-wijk gezien. U besloot daarom opnieuw Irak te verlaten. H(...) bracht u naar Noord-Irak van waaruit u op 18 augustus 2015 verder reisde naar Turkije. U kwam op 31 augustus 2015 in België aan.

U haalde ten eerste aan te vrezen voor vervolging door de Iraakse autoriteiten, dit omdat er twee officiële klachten tegen u werden ingediend: één omwille van incest en één omdat u een relatie had met een man. Voorts haalde u nog een vrees aan voor uw stam en de stam van uw tante, Beni Malik. U vreesde tot slot ook vervolging door de sjiitische milities omdat zij homoseksuelen vermoorden.

U legde ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel, beschadigd), uw identiteitskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), een klacht van uw oom (kopie) en de brief van de politie naar de onderzoeksrechter (kopie).

Op 7 maart 2019 besliste de Commissaris-generaal in het kader van uw tweede verzoek eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat ook aan dit naar u beweert – ‘echte relaas’ geen enkel geloof kon worden gehecht. De exacte motieven op grond waarvan tot deze conclusie kon gekomen worden, staan duidelijk weergegeven in de beslissing die in het kader van uw tweede verzoek in uw hoofde werd genomen. In het kader van uw daaropvolgend beroep bij de RvV besliste deze op 16 januari 2020 tot de bevestiging van de door het CGVS genomen weigeringsbeslissing. De beslissing geniet bijgevolg kracht van gewijsde en de vastgestelde ongelooftwaardigheid en aangehaalde motieven kunnen niet meer worden betwist.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten, verzocht u vervolgens op 19 februari 2020 een derde keer om internationale bescherming. In het kader van uw derde verzoek liet u bij de DVZ optekenen dat u ondertussen bekeerd was tot het christendom en omwille hiervan problemen kende met uw familie. U vreesde een terugkeer naar Irak omwille van uw bekering. In het kader van uw derde verzoek verwees u op geen enkel moment nog naar uw, zoals u voorheen nochtans beweerde, echte verhaal, i.c. uw homoseksuele geaardheid en de problemen die u omwille hiervan zou hebben gekend in Irak (zie supra).

Uw derde verzoek werd ontvankelijk verklaard door de Commissaris-generaal op 20 oktober 2020.

Op 13 januari 2021 besliste de Commissaris-generaal tot de beëindiging van uw verzoek daar u niet was komen opdagen voor uw gehoor noch een geldige reden had kenbaar gemaakt om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen de wettelijk voorziene termijn. Uw daaropvolgend beroep ingediend bij de RvV werd op 10 juni 2021 verworpen.

Op 25 juni 2021 verzocht u een vierde keer om internationale bescherming in België. U herhaalt thans opnieuw dat u bekeerd bent tot het christendom. U volgt de protestantse geloofsleer. U kwam voor het eerst in aanraking met het christendom, en meer bepaald met deze stekking binnen het christendom, na uw terugkeer vanuit Duitsland in augustus 2018. U ging op bezoek bij een vriend A(...) en stelde vast dat hij bekeerd was. U had verschillende gesprekken met hem en hij liet u een paar interviews zien met oa. broeder R(...) en broeder W(...). U begon te twijfelen over de islam en naarmate u meer en diepere gesprekken had met A(...) en ook zelf over het christendom begon te lezen en vergelijking maakte met de islam, groeide uw twijfel in de islam. U had het mentaal heel moeilijk. In april 2019 kreeg u een openbaring/een visioen waarbij Jezus u toesprak. Hierna was u er helemaal van overtuigd dat het christendom voor u het ware geloof is. Op 11 mei 2019 werd u gedoopt tijdens een conferentie waar u aanwezig was. Het ging om een spontane beslissing. Tijdens de conferentie werd gevraagd wie zich wou laten dopen en u reageerde positief. Een aantal maanden na uw doop bracht u uw familie hiervan op de hoogte. Uw familie reageerde woedend en verbrak alle contact met u. U probeerde nog wel contact te zoeken maar zonder resultaat. Op 12 juni 2021 werd u een tweede keer gedoopt, dit keer ging het om een geplande actie, binnen de Arabische kerk waarbij u bent aangesloten. U bent ondertussen ook actief als misdienaar en bent beheerder van de facebookpagina van de kerk.

Een jaar nadat uw familie het contact met u verbrak nam u nogmaals contact op met uw broer, u hoopte dat hij zou gekalmeerd zijn. Echter, dit bleek niet het geval. Tijdens een laatste contact met uw broer dreigde hij ermee u te zullen uitleveren. U heeft ondertussen wel opnieuw contact met uw moeder en één zus, zij het wel in het geniep. U vreest een terugkeer naar Irak omwille van uw bekering. U bent een afvallige en zal misschien gedood worden. Anderzijds zal u niet in vrijheid kunnen leven en uw nieuwe godsdienst niet kunnen belijden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer : een attest betreffende uw doop in juni 2021 en een usb-stick waarop foto's en video's van uw eerste doop, video's over moorden die in Irak gepleegd werden op afvalligen en een paar teksten over de straf voor afvalligen. Na uw persoonlijk onderhoud stuurde u nog via mail nog verschillende video's en foto's door aangaande uw doop en activiteiten in de kerk alsook een attest van de Arabische Baptistenkerk betreffende uw lidmaatschap.

## B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dient immers te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan, minstens de oprechtheid van, uw bekering en dit omwille van volgende bevindingen.

Dient allereerst nogmaals te worden gewezen op het feit dat u doorheen uw opeenvolgende verzoeken telkens een ander verhaal aanhaalde. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek dat u Irak verliet uit vrees voor uw leven en dit omwille van een geheime relatie met een meisje, wat uiteindelijk ontdekt werd. In het kader van uw tweede verzoek liet u optekenen dat u bij uw eerste verzoek gelogen had en nu de waarheid zou vertellen. U verklaarde dit keer dat u homoseksueel bent, een relatie had met een jongen in Irak, betrappt werd door uw tante en in ruil voor haar stilzwijgen diende u seksuele betrekkingen met haar te hebben. Dit werd dan weer ontdekt door uw oom wat resulteerde in problemen met uw familie. Uw eerste en tweede verzoek werden afgesloten daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen. Deze beslissingen werden bovendien bevestigd door de RvV.

*In het kader van uw derde verzoek - u werd toen enkel gehoord bij de DVZ en kwam bij het CGVS niet opdagen voor uw onderhoud - kwam geen van de voorheen aangehaalde feiten nog aan bod maar u beweerde dit keer bekeerd te zijn tot het christendom. Het feit dat u bij het CGVS niet kwam opdagen voor uw verzoek was in deze reeds tekenend. Uw beroep tegen deze beslissing werd verworpen.*

*In het kader van uw vierde verzoek probeerde u uw nalatigheid zich aan te melden bij het CGVS voor uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw derde verzoek te rechtvaardigen, doch u kon hier niet overtuigen. U haalde aan dat u toen een verkeerd adres had doorgegeven aan het CGVS. U verklaart dat u toen in Genk woonde maar dat de oproepingsbrief naar Antwerpen werd gestuurd. U woonde hier en daar, zo verklaarde u (zie CGVS 4de VIB p. 3). Dit strookt vooreerst geenszins met de informatie in uw administratief dossier. Daaruit blijkt dat de oproepingsbrief voor het CGVS u aangetekend werd verstuurd naar de toen meest recente door u gekozen woonplaats, i.c. Ernst Blerotstraat 39, 1070 Brussel, zijnde het adres van het CGVS zelf. Dit adres werd als 'gekozen woonplaats' door u doorgegeven op 19 februari 2020. Pas op 4 juni 2021 gaf u een wijziging door aan het CGVS betreffende uw effectief adres. Uw oproepingsbrief voor uw onderhoud bij het CGVS in het kader van uw derde verzoek werd aldus verstuurd naar het laatst door u doorgegeven, en aldus door het CGVS gekende adres, i.c. Ernest Blerotstraat 39, 1070 Brussel. Hoe dan ook, het mag duidelijk zijn dat u in het kader van een lopende procedure om internationale bescherming zelf de verantwoordelijkheid draagt voor het doorgeven van elke adreswijziging dan wel minstens de opvolging van de eventuele correspondentie die in het kader van deze procedure op uw naam wordt verstuurd. Dat u, die nochtans voordien al twee eerdere procedures om internationale bescherming doorliep in België en dus wel degelijk weet had van het belang van het doorgeven van elke adreswijziging, dan laconiek aangeeft dat u een verkeerd adres doorgaf en hier en daar woonde is geenszins ernstig. Indien u daadwerkelijk meent dat uw leven in Irak in gevaar is, kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat u alles op alles zou zetten om te worden gehoord en uw vrees kenbaar te maken.*

*In het kader van uw huidig, vierde verzoek verwijst u voorts opnieuw naar uw bekering en uit u op basis hiervan een vrees ingeval van een terugkeer naar Irak.*

*Het mag allereerst duidelijk zijn dat uw steeds wisselende verklaringen ter staving van uw vrees reeds de nodige vragen doen rijzen bij uw gehele geloofwaardigheid.*

*De waarachtigheid van de oprechtheid van uw bekering wordt overigens sowieso onderuit gehaald gelet op volgende opmerkelijke vaststellingen. Zo verklaarde u in het kader van uw huidig verzoek dat u in aanraking kwam met het christendom na uw terugkeer uit Duitsland in augustus 2018 en dit tijdens uw contacten met uw vriend A(...), die zich eveneens bekeerde. Via gesprekken met en informatie die u kreeg van A(...) begon u te twifelen aan de islam en verdiepte u zich in het christendom. In april 2019 had u een openbaring, een soort visioen, en u besepte dat het christendom voor u 'de ware religie' is. Op 11 mei 2019 werd u dan (een eerste keer) gedoopt (zie CGVS 4de verzoek p. 5 tem 9 en 13-14). Hieruit volgt dat u zich aldus over een periode van amper 9 maanden volledig afkeerde van de religie die ruim 20 jaar de uwe was geweest, volledig overtuigd raakte van het christendom én u liet dopen. In het licht van deze bevindingen mag het dan toch wel ten zeerste verbazen dat u in het kader van uw tweede verzoek met geen woord repte over dit alles. U verzocht op 17 augustus 2018 een tweede keer om internationale bescherming. In het kader van dit tweede verzoek werd u bij de DVZ geïnterviewd op 11 september 2018 en vervolgens gehoord op het CGVS op 22 november 2018. Nadat uw tweede verzoek werd afgewezen door het CGVS diende u beroep in bij de RvV waarbij het verzoekschrift dateert van 11 april 2019 én de zitting pas plaatsvond op 29 november 2019. Het is geenszins ernstig dat uw bekering - op het moment van de zitting bij de RvV was u bovendien, naar wat u thans laat uitschijnen, al ettelijke maanden gedoopt - op geen enkel moment tijdens uw tweede verzoek ter sprake kwam. Er valt zelfs niet de minste twijfel ten aanzien van de islam te bespeuren doorheen uw volledige tweede procedure. Voor de DVZ verklaarde u daarentegen nog uitdrukkelijk op de vraag naar uw religie dat u 'moslim, sjiiet' bent (zie DVZ 2de verzoek vraag 9) en voor het CGVS verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud, d.d. 22 november 2018, nog uitdrukkelijk dat u gelooft in God en in de profeet Mohammed (zie CGVS 2de verzoek p. 14). Rekening houdende met de chronologie die u in het kader van uw vierde verzoek laat optekenen kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u ook toen reeds melding zou gemaakt hebben van, minstens uw bedenkingen en twijfels, uw contacten met broeder A(...) en uw (beginnende) interesse om meer te weten te komen over het christendom. Dat u echter ook in het kader van uw beroepsprocedure blijkbaar niet de moeite nam uw advocaat in te lichten van uw twijfels rond de islam en groeiende interesse in het christendom - in zijn verzoekschrift, d.d. 11 april 2019, werd u immers door uw advocaat nog steeds voorgesteld als een sjiiitische moslim - noch van het feit dat u gedoopt werd op 11 mei 2019 op de zitting voor de RvV, d.d. 29 november 2019 kwam ook dit essentiële element nergens naar voor - kan ingeval*

van een waarachtig relaas totaal niet begrepen worden. U hier om enige uitleg gevraagd, gaf u het nietszeggende antwoord dat u niet zelf naar de rechtbank ging (zie CGVS 4de verzoek p. 17). Dat dit geenszins kan overtuigen mag duidelijk zijn. Ook uw verdere bewering dat u nog aan het studeren was, nog niets beslist had op het moment van uw interview bij de DVZ (zie CGVS 4de verzoek p. 17), kan niet worden aangenomen. Los van het feit dat u minstens al had kunnen aankaarten dat u twijfels had, kan uw argument geenszins rechtvaardigen dat u dan voor het CGVS nog uitdrukkelijk liet optekenen 'te geloven in God en de profeet Mohammed' (zie supra) noch uw advocaat later inlichtte van wat er speelde én het feit dat u al ettelijke maanden gedoopt was. Voorgaande zet de waarachtigheid van, minstens de oprechtheid van uw bekering, dan ook duidelijk op de helling.

Ook volgende vaststellingen bevestigen verder dat aan, minstens de oprechtheid van, uw bekering geen enkel geloof kan worden gehecht. Zoals hierboven aangehaald zou u over een periode van amper negen maanden tot het volle besef gekomen zijn dat het christendom voor u de juiste, ware religie is en besliste u in mei 2019 u een eerste keer te laten dopen. Los van het feit dat dit toch wel een zeer korte periode betreft, zeker gezien uw beweringen dat u niet alleen opgroeide binnen een Islamitische maatschappij die afvalligheid niet aanvaardt maar bovendien ook uit een heel strikte familie komt die sterk religieus en praktiserend is (zie CGVS p. 3, 4 en 5), mag het ook wel ten zeerste verbazen dat u maar weinig overtuigend en doorleefd kan vertellen over het proces dat u doorliep en wat de doorslag gaf om voor die welbepaalde stroming en strekking te kiezen. U gevraagd tot welke strekking van het christendom u bekeerd bent, haalde u aan dat u behoort tot de protestants evangelische kerk. U laat hierbij optekenen dat u hiervoor koos omdat ze in die kerk Arabisch spreken. U dan gevraagd of dit voor u de enige motivatie was om deze strekking te kiezen, antwoordde u bevestigend (zie CGVS 4de verzoek p. 6). Juist gezien u opgroeide binnen een sterk religieus en praktiserend gezin en dito maatschappij én gezien u wist dat een afkeer van de islam niet wordt aanvaard, mogelijks wordt bestraft met de dood (zie CGVS 4de verzoek p. 4), kan logischerwijs verondersteld worden dat u de uiteindelijke beslissing om de religie die sinds uw geboorte, i.c. 25 jaar lang, de uwe was af te vallen, aan de hand van duidelijke verklaringen zou kunnen duiden alsook dat uw nieuwe religie een weloverwogen keuze zou zijn waaraan een gedegen onderzoek en reflectie vooraf gaat. Dat u zich in uw keuze van een nieuwe religie enkel liet leiden door de taal is opmerkelijk. U erop gewezen dat u ook Nederlands of Frans kan leren om dan de meest gepaste strekking/religie te vinden, antwoordde u naast de kwestie dat u geen probleem heeft met de verschillende strekkingen en dat elke christenstrekking Jezus als God, de redder heeft (zie CGVS 4de verzoek p. 6). Dit is weinig ernstig. Er is immers nog altijd een groot verschil tussen het hebben van enige twijfel ten aanzien van de aangeboren religie en het kiezen om deze religie ook effectief te verlaten - wat dan evengoed zou kunnen resulteren in 'ongelovigheid' zonder meer - en het zich te bekeren tot een compleet andere religie. Dat u aldus na amper negen maanden, en dit louter omwille van de taal, besloot u te bekeren tot het protestantisme, kan geenszins overtuigen van een weloverwogen en oprechte keuze voor dat geloof. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in uw zoektocht naar 'de juiste religie' nog andere religies hebt geraadpleegd en/of heeft overwogen en/of bestudeerd.

U gevraagd naar wat u in die korte periode van negen maanden dan allemaal heeft gedaan qua onderzoek en studies om tot het besef te komen dat u het pad van Jezus wou kiezen, haalt u aan dat u de verschillen bestudeerde, de Bijbel las en programma's bekeek. U voegde er nog aan toe dat u zag dat de ene religie - de islam - oproept tot moorden en oorlog en de andere religie - het christendom - oproept tot vrede en liefde (zie CGVS p. 8). Uw stelling dat de islam oproept tot dood en oorlog en het christendom tot liefde en vrede is toch wat kort door de bocht en heel kortzichtig, gezien het christendom doorheen de geschiedenis ook zijn deel aan moorden en gebrek aan respect voor andere religies heeft gekend. U hierop gewezen, bevestigt u dit ook maar merkt u op dat u dit niet zo in de Bijbel leest (zie CGVS p. 8). Dat u, die beweert afstand te hebben genomen van de islam omwille van de onverdraagzaamheid naar andere religies toe, dan wel direct besloot te kiezen voor het christendom, terwijl u weet dat ook deze religie in de praktijk reeds hardhandig optrad tegen andersgezinden - dit niet alleen in het verre verleden ten tijde van de Kruistochten maar ook in het meer recente verleden, e.g. de massamoord op 100'en moslimmannen in Srebrenica in 1995, - maar dit dan blijkbaar minder erg lijkt te vinden omdat het niet zo letterlijk in de Bijbel staat, mag toch weerom verbazen. Zoals hierboven reeds aangehaald blijkt uit niets dat u voor het overige nog andere religies bestudeerde éénmaal u twijfel begon te voelen rond de islam en in uw zoektocht naar een andere religie.

Verder is het ook wel heel opmerkelijk dat u in uw zoektocht, en voor u besliste effectief voor het christendom te kiezen en u te laten dopen, slecht één keer een kerk heeft bezocht (zie CGVS p. 9). Een kerk is nochtans de uitgelezen plaats om in contact te komen met andere gelijkgestemden en u, vanuit hun ervaringen, bijkomend te informeren omtrent het geloof. U hier gevraagd naar de reden waarom u maar één keer naar een kerk ging, haalde u eerst aan dat u toen nog niet bekeerd was, u was nog geen

*christen en nog aan het studeren (zie CGSV p. 9). Het mag opnieuw duidelijk zijn dat dit niet kan overtuigen. U er dan ook op gewezen dat u toch niet hoeft gedoopt te zijn om naar een kerk te gaan, bevestigde u dit. U merkte vervolgens op dat u maar één keer naar een kerk ging omdat u toen in Manderfeld woonde en de kerken waar Arabisch werd gesproken te ver weg waren. Uw financiële situatie liet het u niet toe dan om op en af te reizen (zie CGVS p. 9). Echter, uit een overzicht van uw woonstplaatsen blijkt dat u pas op 8 april 2019 Manderfeld als gekozen woonplaats doorgaf. Zoals reeds aangehaald werd u amper een maand later, i.c. op 11 mei 2019, een eerste keer gedoopt. U was op het moment van uw verhuis naar Manderfeld, naar wat u thans laat uitschijnen, dus wel al maanden bezig met uw onderzoek naar het christendom. Dat u aldus omwille van uw woonplaats in de overige acht maanden dat u onderzoek zou gedaan hebben naar het christendom niet de mogelijkheid had om kerken te bezoeken, kan ook niet worden aangenomen.*

*Het geheel van voorgaande bevindingen ondermijnt dan ook duidelijk, minstens de oprechtheid van, uw beweerde bekering.*

*Dat u wel over een goede kennis aangaande het christendom beschikt en bekeerd bent, wordt op zich niet betwist. Het betreft hier echter kennis die eenieder door studie kan verwerven. U haalde ook zelf herhaaldelijk aan dat u studeerde en naar interviews en programma's keek. Dat u voorts gedoopt bent, wat blijkt uit de foto's en videobeelden die u overmaakte, wordt ook niet betwist. Het feit dat u wel kennis heeft van het christendom en gedoopt werd, toont echter geenszins aan dat u ook effectief bekeerd bent tot het protestantisme, en dit vanuit een ware en oprechte overtuiging, en ook verder dit geloof actief belijdt.*

*Gezien u geenszins heeft weten te overtuigen van, minstens de oprechtheid van, uw bekering kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u, omwille van uw bekering, stelt te hebben en zult hebben ingeval van een terugkeer naar Irak. U verklaarde dat uw familie afstand nam van u, uw broer dreigde ermee u te zullen uitleveren en u zult mogelijks worden gedood, dan wel levenslang opgesloten omwille van uw afkeer van de islam, minstens zal u nooit een normaal, vrij leven kunnen leiden (zie CGVS p. 4).*

*Dat u ingeval van een terugkeer naar Irak geen vrij leven zal kunnen leiden met uw eigen geloof en ceremonies (zie CGVS p. 3), mogelijks zal gedood worden, houdt geen steek. Immers, gezien geen geloof wordt gehecht aan de oprechtheid van uw bekering, kan evenmin worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Irak de christelijke leer zal (blijven) volgen en praktiseren.*

*Dat u een risico zou lopen omdat u bekeerd bent, indien uw bekering al zou zijn aangetoond, quod non, toont u overigens sowieso geenszins aan. U haalde aanvankelijk aan dat het in Irak werd doorverteld dat u bekeerd bent. U dan uitdrukkelijk gevraagd hoe u weet dat het in Irak werd doorverteld, verklaarde u uiteindelijk tot tweemaal toe uitdrukkelijk dat u dat niet kan weten (zie CGVS p. 16). U er hier dan op gewezen dat u het wel kan weten omdat u nog contact heeft met uw moeder en zus, merkte u op dat u het niet vroeg. Los van het feit dat het al opmerkelijk is dat u hen hier naar zou gevraagd hebben, dit gezien toch kan verondersteld worden dat u enige interesse zou hebben in uw situatie en u zo goed mogelijk zou willen informeren aangaande de risico's die u mogelijks loopt ingeval van een terugkeer, kan uw argument uw onwetendheid geenszins rechtvaardigen. Er kan immers verondersteld worden uw moeder, dan wel uw zus, u ook wel iets zouden hebben gezegd indien het in Irak effectief geweten is dat u een afvallige bent.*

*Dat het ingeval van een terugkeer in Irak sowieso aan het licht zal komen dat u bekeerd bent, dit omdat u uw nieuw geloof zal praktiseren (zie CGVS p. 16), betreft een loutere bewering die, zoals hierboven reeds aangehaald, niet wordt aangenomen.*

*Dat u nu wel al problemen heeft met uw familie omwille van uw bekering, kan evenmin worden aangenomen. Gezien niet wordt aangenomen dat u vanuit een oprechte en ware interesse in het christendom besloot u te laten dopen, is het evenmin aannemelijk dat u uw familie hiervan dan zou hebben ingelicht.*

*Dat u zou beslist hebben uw familie in te lichten, strookt immers geenszins met hetgeen u omtrent uw familie verklaarde. U verklaarde meermaals dat u uit een strikte en religieuze familie komt, sterk gelovig en praktiserend. Uw zussen volgen ook de strikt religieuze kledingstijl, ze zijn volledig bedekt, enkel hun handen zijn zichtbaar. Doorheen uw opvoeding kreeg u altijd te horen dat de islam de enige goede religie is en dat wie niet in de islam gelooft zal branden in hel. Uw familie beschouwt christenen of bekeerde*

moslim bovendien als 'afvallige varkens' (zie CGVS p. 4 en 5). Dat u, de visie en houding van uw familie indachtig, dan zou besloten hebben uw familie in te lichten van uw bekering is volstrekt onlogisch. Eveneens in het licht van uw families houding ten aanzien van bekeerde moslims/christenen houdt ook uw verklaring aangaande de reden waarom u familie zou ingelicht hebben totaal geen steek. U verklaarde dat u uw families prediker wou zijn, hen ook wou redden en uit het heidendom wou halen. U wou hen tevens vertellen over de veranderingen in uw leven, wat u gevonden had (zie CGVS p. 17). Dat u mogelijks dacht uw familie te kunnen overtuigen zich ook te bekeren, dan wel dat zij überhaupt interesse zouden hebben om naar uw negatieve uitlatingen over de islam te luisteren, kan geenszins worden aangenomen. U verklaarde immers zelf dat u, voor u uw familie inlichtte van uw bekering, al verschillende gesprekken had met uw broer tijdens dewelke u het al over religie had en af en toe al eens kritiek uitte op bepaalde punten binnen de islam. Elke keer u dit deed, zweeg uw broer of begon hij tegen u te roepen én wees hij er op dat 'Wie niet in Mohammed gelooft, gaat naar de hel' en 'Wie uit de islam stapt is een afvallige' (zie CGVS p. 17). Dat u aldus dacht dat u uw familie, door hen in te lichten over uw bekering, zou kunnen overtuigen zich ook te bekeren, is niet ernstig daar er, indien uw verklaringen de waarheid betreffen, kan vanuit gegaan worden dat u moet geweten hebben hoe ze zouden reageren. Dat u in die wetenschap én tevens gelet op het feit dat u ook al wist dat 'afvalligheid' binnen de Iraakse maatschappij niet aanvaard wordt, mogelijks met de dood kan bestraft worden, gewoon uw bekering kenbaar zou hebben gemaakt, kan ook totaal niet worden aangenomen. Dat uw familie aldus afstand van u nam en uw broer ermee dreigde u uit te leveren, dit aan hetzij de overheid dan wel aan extremistische partijen, maakt u dan ook totaal niet aannemelijk (zie CGVS p. 4).

Kan hier bovendien nog gewezen worden op een opmerkelijke tegenstelling in uw opeenvolgende verklaringen. Waar u thans verklaarde uit een heel strikte familie te komen en in Irak, ook al was u zelf niet praktiserend, wel moest deelnemen aan de ramadan en moest bidden, dit om uw vader tevreden te stellen (zie CGVS p. 4), verklaarde u in het kader van uw tweede verzoek dat u niet praktiseerde en er hierover dan wel eens een conflict was, dat uw vader hierover een opmerking maakte, maar u nooit kon verplichten dit te doen. Specifiek aangaande de ramadan, verklaarde u voorts dat u nooit vastte, u at en dronk en leefde een normaal leven (zie CGVS 2de verzoek, p. 4). U laat aldus een gans ander beeld optekenen van uw vader/families reactie ten aanzien van het feit dat u in Irak als niet praktiserend moslim door het leven ging.

Mede in het licht van al voorgaande bevindingen, heeft het er dan ook alle schijn van dat u thans een veel strikter beeld van uw familie laat optekenen om zo een extra asielmotief - de 'verstoting' door en problemen met uw familie omwille van uw bekering - te kunnen aanwenden. Dat u juist nu, in het kader van uw vierde verzoek waarbij u zich beroept op uw bekering, aanhaalt dat u in Irak wel verplicht was te praktiseren, en dit in tegenstelling tot wat u eerder verklaarde, is dan ook wel heel opmerkelijk en totaal niet ernstig.

Kan hier tot slot nog worden opgemerkt dat u wel éénsluidend herhaaldelijk verklaarde dat u in Irak als een niet praktiserend moslim door het leven ging (zie supra). Doorheen geen van uw verschillende procedures om internationale bescherming blijkt u hierom ooit problemen te hebben gekend in Irak. Zoals hierboven aangetoond kan geen geloof kan worden gehecht aan, minstens de oprechtheid van, uw bekering én kan dus ook niet kan worden aangenomen dat u ingeval van een terugkeer naar Irak problemen zal kennen omdat u ofwel het christendom zal praktiseren ofwel uw christelijk geloof zal moeten verbergen en opnieuw de islam zal moeten praktiseren. Gezien u voor uw vertrek uit Irak zonder problemen als niet praktiserend moslim uw leven kon leiden, kan niet worden ingezien waarom u dit nu, ingeval van een terugkeer, niet opnieuw zou kunnen doen. U brengt geen elementen aan waaruit dit zou blijken en de Commissaris-generaal beschikt evenmin over dergelijke elementen.

Uit wat voorafgaat moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar



op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op [https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country\\_Guidance\\_Iraq\\_2021.pdf](https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf) of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term ‘Baghdad Belts’. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_irak\\_veiligheidssituatie\\_20211124.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20220223.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

*De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.*

*In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.*

*De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.*

*De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.*

*De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.*

*Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiiitische partijen*

*die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimī waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.*

*Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.*

*Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.*

*Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.*

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

*Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.*

*U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.*

*De door u voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande bevindingen. Uit de foto's en videobeelden, die u via mail en middels de usb-stick, overmaakte kan hoogstens worden afgeleid dat u gedoopt bent – wat op zich niet betwist wordt. De overige video's en foto's tonen u in (vermoedelijk) een kerk in het gezelschap van (vermoedelijk) andere bekeerlingen/christenen. Echter, geen van deze stukken spreekt zich uit over uw effectieve bekering en de oprechtheid van uw beslissing hiertoe. Evenmin kan uit deze stukken worden afgeleid dat u, zoals u beweert, problemen kent met uw familie en ingeval van een terugkeer mogelijks zal gedood worden. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor het doopattest en het attest van de Baptistenkerk wat u voorlegde.*

*De overige stukken op de usb stick betreffen voorts louter algemene informatie over bekeerlingen/afvalligen in Irak. Dat bekeerde moslims problemen kunnen hebben, wordt op zich niet betwist. Echter, uit wat hierboven staat uiteengezet blijkt duidelijk dat u niet heeft weten te overtuigen daadwerkelijk een oprecht bekeerde moslim te zijn. Een loutere verwijzing naar algemene info volstaat bovendien hoe dan ook niet.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*”, van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Tevens is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoeker citeert of geeft toelichting bij enkele bepalingen en beginselen die hij *in casu* geschonden acht, waaronder artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, en betoogt dat volgens deze laatste bepaling, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet op een behoorlijke wijze geschiedde.

Verzoeker haalt verder aan dat waar de verzoeker om internationale bescherming de bewijslast aangaande een ‘gegronde vrees voor vervolging’ draagt, de verwerende partij een samenwerkingsplicht heeft en “*steeds de plicht heeft om na te gaan of zij (niet-)aangehaalde elementen ondervindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor er een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoeker ingeval van terugkeer*”, waarna hij verwijst naar relevante rechtspraak van de Raad, het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband.

Verzoeker vraagt in hoofdorde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend en merkt aangaande zijn bekering tot het christendom vooreerst op dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de geloofwaardigheid van zijn bekering ondermijnd wordt door het feit dat hij in augustus 2018 reeds in aanraking kwam met het christendom en bij de Dienst Vreemdelingenzaken desondanks aangaf moslim te zijn. Verzoeker meent dat waar de commissaris-generaal stelt dat (zijn bekering) niet oprecht is en hij aldus geen risico op vervolging loopt, dient te worden aangekaart dat dit een subjectieve beoordeling vormt. Hij wijst erop dat hij zowel kennis van zijn religie heeft laten gelden als een doopcertificaat en tal van documentaire stukken heeft overgemaakt, waaronder video's van religieuze evenementen – verzoeker stipt aan ook misdienaar te zijn –, waaruit volgens hem zijn “*implicatie in het geloof*” blijkt. Vervolgens citeert verzoeker uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Hij vervolgt dat deze kennis, die niet in twijfel wordt getrokken net als het feit dat hij “*zich impliceerde in het leren kennen van de religie*”, net aantoont dat hij “*doelbewust uit kennis en overtuiging aanhangt aan (zijn) geloofsstrekking*”. Verzoeker wijst er andermaal op dat hij ter ondersteuning van zijn verklaringen met betrekking tot zijn bekering een doopakte en bewijzen van zijn belevenis van het geloof heeft neergelegd, waarmee de commissaris-generaal volgens hem geen rekening lijkt te houden. Hij betoogt dat de commissaris-generaal, naar de maatstaven van het behoorlijk bestuur, een pertinente analyse dient te maken van elk

document, elk document zelfstandig en zorgvuldig dient te onderzoeken en dient te motiveren waarom, in voorkomend geval, het document in kwestie niet wordt weerhouden. Daarnaast moeten alle elementen van het verzoek in hun geheel worden onderzocht, aldus verzoeker, die verder citeert uit de publicatie *“Résumé au-delà de la preuve: Evaluation de la crédibilité dans les systèmes d’asile européen”* van UNHCR van mei 2013 en twee arresten van de Raad van respectievelijk 11 april 2019 en 25 februari 2019.

Verzoeker wijst er verder op dat in de *“Guidance Note: Iraq”* van EUAA van juni 2022, waaruit hij citeert, kan worden gelezen dat bekeerden effectief een risico op vervolging lopen en dat aldus de door hem ten gevolge van zijn bekering geuite vrees plausibel is. Daarbij komt volgens verzoeker dat hij zijn broer inderdaad inlichtte over zijn bekering, hetgeen de commissaris-generaal hem zou verwijten. Verzoeker stelt dat van hem niet zou mogen worden vereist zich discreet op te stellen teneinde vervolging tegen te gaan en verwijst in dit verband naar het arrest van het Hof van Justitie van 5 september 2012 in de zaak *“Y en Z”* (C-71/11 en C-99/11).

Verzoeker betoogt tot slot dat het risico op vervolging op grond van bekering *“onder de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 Vreemdelingenwet”* valt.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt toegekend. Hij verwijst in dit verband naar de elementen op grond waarvan hij de toekenning van de vluchtelingenstatus vraagt en meent dat zijn nood aan subsidiaire bescherming evenzeer volgt uit de algemene (veiligheids)situatie. Hij meent dat de complexe veiligheidssituatie in Bagdad op de voorgrond dient te worden geplaatst en stelt dat de corruptie in Irak een bron van de aanhouding van het conflict en van de terroristische groeperingen vormt en een invloed heeft op eenieder s leven. Hij stelt verder dat de commissaris-generaal geen onderzoek voerde naar de impact van de gezondheids crisis als gevolg van Covid-19, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede en een gebrek aan medische infrastructuur en middelen. Hij haalt bronnen aan die berichten over een brand in een ziekenhuis in Bagdad in april 2021 en een gelijkaardige gebeurtenis op 12 juli 2021. Verzoeker maakt voorts gewag van een verslechterde veiligheidssituatie in Bagdad als gevolg van de Covid-19-epidemie, die immers tot een economische crisis en verzwakte Iraakse troepen zou hebben geleid waarvan de aanvallen door Islamitische Staat (IS) in 2021 het rechtstreekse gevolg zouden zijn geweest. Verzoeker haalt meerdere veiligheidsincidenten aan die zich in de periode tussen mei en december 2021 in Bagdad hebben voorgedaan. Hij wijst er tevens op dat in juli 2022 nog bericht werd over aanslagen door IS en dat de inwoners van Bagdad daarnaast het slachtoffer zijn van de zware spanningen in Irak tussen de Iraanse en de Amerikaanse belangen. Het is volgens hem *“dan ook vanzelfsprekend dat wanneer men al deze elementen samenneemt, de Irakese hoofdstad het epicentrum is van diverse conflicten waardoor zij geraakt wordt door overheersend geweld”*. Verzoeker wijst er tot slot op dat de protesten en de onderdrukking ervan evenzeer voor heel wat oproer zorgen. Hij is van oordeel dat er op grond van het geweld dat zich in Bagdad voordoet een reëel risico bestaat en dat men hem in deze omstandigheden zeker geen effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet kan waarborgen.

De commissaris-generaal is naar mening van verzoeker tekortgeschoten in *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*, zijn onderzoeksplicht, zijn zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door te hebben nagelaten rekening te houden met de veiligheidssituatie in de regio van Bagdad en *“het risico op ernstige schade omwille van de deelname aan de betoging in Bagdad en de soennitische geloofsstrekking van de verzoekende partij of, op zijn minst, het verhoogd risico dat op die grond in hoofde van de verzoekende partij heerst”*.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

## 2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. De verwerende partij legt op 21 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport *“Country Guidance: Iraq”* van EUAA van juni 2022.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een attest van de pastor van de Arabische Baptistenkerk van Antwerpen van 27 november 2022 (stuk 1) en een attest van deelname aan een bijbelstudieprogramma van 12 juni 2022 (stuk 2) voegt.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4<sup>o</sup>, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling en beginselen *in casu* geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden kan zijn, daar dit voorziet in de mogelijkheid voor het CGVS om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt. Wat betreft *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet bovendien worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

### 2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen geloof kan worden gehecht aan, minstens de oprechtheid van, zijn bekering tot het christendom, waarbij wordt overwogen dat (i) hij doorheen zijn opeenvolgende verzoeken telkens een ander verhaal aanhaalde, (ii) hij in het kader van zijn derde verzoek wel aanhaalde bekeerd te zijn tot het christendom, maar niet opdaagde voor zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en hiervoor geen overtuigende rechtvaardiging kon geven in het kader van zijn huidig, vierde verzoek, (iii) het geenszins ernstig is dat hij zijn bekering op geen enkel moment tijdens de procedure met betrekking tot zijn tweede verzoek ter sprake bracht en daarin zelfs niet de minste twijfel ten aanzien van de islam te bespeuren valt, (iv) hij maar weinig overtuigend en doorleefd kan vertellen over het proces dat hij doorliep en wat de doorslag gaf om voor die welbepaalde stroming en strekking binnen het christendom, met name de protestants evangelische kerk, te kiezen, en (v) het feit dat hij wel kennis heeft van het christendom en gedoopt werd op zich niet wordt betwist, doch geenszins aantoonbaar dat hij ook effectief bekeerd is tot het protestantisme en dit vanuit een ware en oprechte overtuiging en ook verder

dit geloof actief belijdt, omdat (B) gezien hij geenszins heeft weten te overtuigen van, minstens de oprechtheid van, zijn bekering evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij omwille van zijn bekering stelt te hebben of zal hebben in geval van een terugkeer naar Irak, waarbij overwogen wordt dat (i) niet kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar Irak de christelijke leer zal (blijven) volgen en praktiseren en dus aan het licht zal komen dat hij bekeerd is, noch dat hij zijn familie hiervan op de hoogte zou hebben gebracht, (ii) hij totaal niet aannemelijk maakt dat zijn familie afstand van hem nam en zijn broer ermee dreigde hem uit te leveren aan hetzij de overheid dan wel extremistische partijen, (iii) het door hem opgehangen beeld van een strikte familie niet strookt met zijn eerdere verklaringen waaruit blijkt dat hij vóór zijn vertrek uit Irak zonder problemen als niet-praktiserend moslim door het leven ging, en (iv) gelet op die eerdere verklaringen niet kan worden ingezien waarom hij, in geval van terugkeer naar Irak, niet opnieuw zonder problemen als niet-praktiserend moslim zijn leven zou kunnen leiden, omdat (C) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn of door verzoeker worden aangebracht die erop wijzen dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door dergelijk risico, en omdat (D) de door hem voorgelegde stukken geen ander licht kunnen werpen op voorgaande bevindingen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

#### 2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker voert in het kader van zijn huidig, vierde verzoek om internationale bescherming aan dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren uit vrees voor vervolging omwille van zijn vermeende bekering tot het christendom en meer bepaald de protestants-evangelische kerk.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker niet kan overtuigen van het feit dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zal ondervinden omwille van een oprechte en overtuigende bekering tot het christendom.

Uit hetgeen *supra* onder punt 2.3.3. is uiteengezet blijkt dat de commissaris-generaal het vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker niet aannemelijk maakt niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker wijst op de door hem tentoongespreide kennis van de religie en het doopattest en de andere documentaire bewijzen van zijn bekering, dient te worden herhaald en benadrukt dat *in casu* niet wordt betwist dat verzoeker een zekere kennis van het christendom bezit en dat ook zijn bekering op zich niet ter discussie staat, doch dat verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat zijn bekering is

ingegeven door een oprechte overtuiging, zoals in de bestreden beslissing omstandig en *in concreto* wordt gemotiveerd en door verzoeker op geen enkele wijze wordt weerlegd of ontkracht.

Waar verzoeker bevestigt zijn broer te hebben ingelicht van zijn bekering en betoogt dat van hem niet mag worden geëist dat hij zich discreet opstelt teneinde vervolging te vermijden, gaat hij voorbij aan de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat, in zoverre hij niet aannemelijk maakt dat hij vanuit een oprechte en ware interesse in het christendom zou hebben besloten zich te laten dopen, het evenmin aannemelijk is dat hij zijn familie hiervan op de hoogte zou hebben gebracht.

De stukken die verzoeker middels een aanvullende nota ter terechtzitting neerlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in een ander daglicht stellen. Het attest van de pastor van de Arabische Baptistenkerk van Antwerpen van 27 november 2022 is inhoudelijk identiek aan het attest van 16 juni 2022 dat zich in het administratief dossier bevindt (administratief dossier, stuk 6, 'Documenten', nr. 5). Dit attest bevestigt dat verzoeker lid is van deze kerk en er deelneemt aan activiteiten, waaronder bestudering van de Bijbel, wat verzoeker tevens aantoont met het attest van deelname aan een bijbelstudieprogramma van 12 juni 2022. Uit deze stukken kan op zich geen oprechte intentie en overtuiging blijken en zij doen derhalve geen afbreuk aan de hoger gedane vaststellingen.

Nog daargelaten dat hoger is gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt daadwerkelijk en vanuit een oprechte overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, kan zijn verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat bekeerlingen in Irak een risico op vervolging kunnen lopen niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden verleend.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoeker vastgesteld worden.

### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich vanuit een oprechte en ware overtuiging heeft bekeerd tot het christendom en om die reden ernstige problemen dient te vrezen in geval van terugkeer naar Irak.

Waar verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de impact van de "*sanitaire situatie*" ten gevolge van de Covid-19-pandemie, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen, en hij wijst op de neveneffecten van de coronacrisis, waaronder de economische instorting door de daling van de olieprijs, waardoor burgers moeilijk rondkomen in het dagelijkse leven, wijst de Raad er vooreerst op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c); RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak zonder dit te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de economische crisis in Irak hem persoonlijk en zijn familie treft. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische



overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoeker suggereren. Verder toont verzoeker niet aan dat hij in Irak geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Tevens toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdendeerd.

2.3.5.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *EASO Country Guidance Note : Iraq* van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota die door de verwerende partij op 21 november 2022 werd neergelegd, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_irak\\_veiligheidssituatie\\_20211124.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa\\_coi\\_report\\_iraq\\_security\\_situation\\_20220223.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.*

*De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.*

*In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.*

*De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level*

guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

*De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”*

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *Country Guidance Note* over Irak van juni 2022 (p. 184-187).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Immers, waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de corruptie in Irak en de politieke crisis, de aanhoudende burgerprotesten tegen de economische situatie, de toenemende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en de aanvallen door terreurgroep IS die tijdens de coronapandemie zijn toegenomen, blijkt uit voorgaande analyse dat met deze gegevens genoegzaam rekening werd gehouden. Wat betreft de gewelddadige onderdrukking van de anti-regeringsprotesten en de mensenrechtenschendingen die hiermee gepaard gaan, wijst de Raad erop dat dit type geweld, waarbij de Iraakse ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dat zich in Bagdad daarnaast nog terreuraanslagen en andere veiligheidsincidenten en geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. De Raad benadrukt te dezen echter dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Bagdad echter niet aan voormelde voorwaarden. Verzoekers betoog dat in de gegeven omstandigheden geen sprake is van een doeltreffende bescherming van niet-tijdelijke aard in de zin van artikel 48/5, (§ 2), van de Vreemdelingenwet is derhalve niet dienstig.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre hij in zijn verzoekschrift gewag maakt van een verhoogd risico “*omwille van de deelname aan de betoging in Bagdad en de soennitische geloofsstrekking van de verzoekende partij*”, is op basis van de elementen aanwezig in zijn dossier niet duidelijk waarop verzoeker doelt, temeer daar hij voorhoudt tot het christendom te zijn bekeerd.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van

de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan worden aangenomen dat *in casu* een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de verwerende partij en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij – gelet op het voorgaande – heeft nagelaten.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT